

A watercolor illustration of a person from the chest up, wearing a yellow swimsuit, standing in a pool. The water is depicted with blue and green washes, and the background shows a yellow and orange patterned wall. The text is overlaid on the image in blue boxes.

Veronika Bendová

Konec sezóny
na koupališti
Ústěk

Host

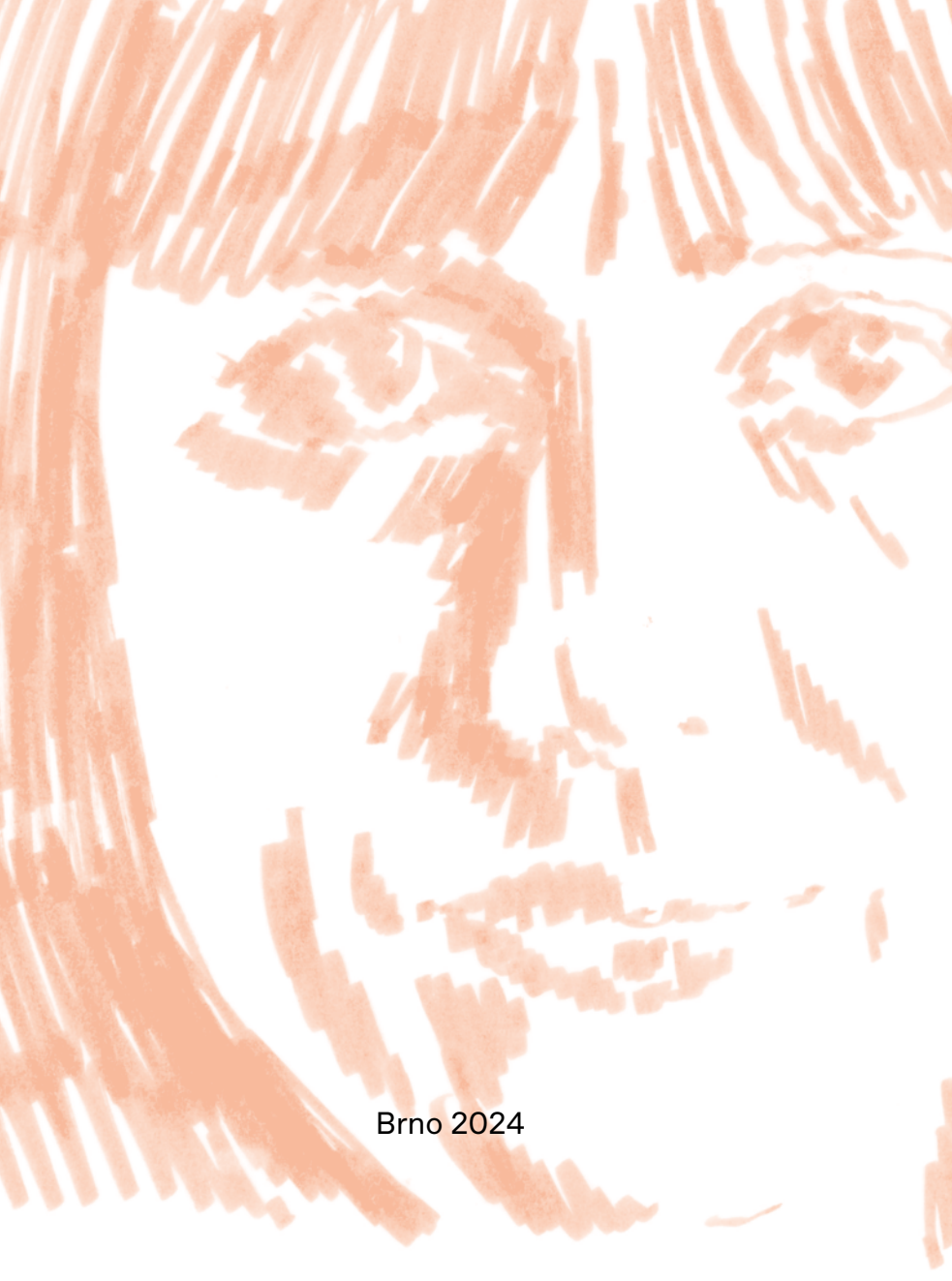

Host

Brno 2024

The background of the entire page is covered with numerous thick, expressive orange brushstrokes. These strokes vary in length and direction, creating a dynamic, textured effect that suggests movement and energy. The strokes are most concentrated on the left side and bottom, with some extending towards the right.

Konec sezóny
na koupališti
Úštěk

Veronika Bendová

© Veronika Bendová, 2024

Illustrations © Alena Gratiarová, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

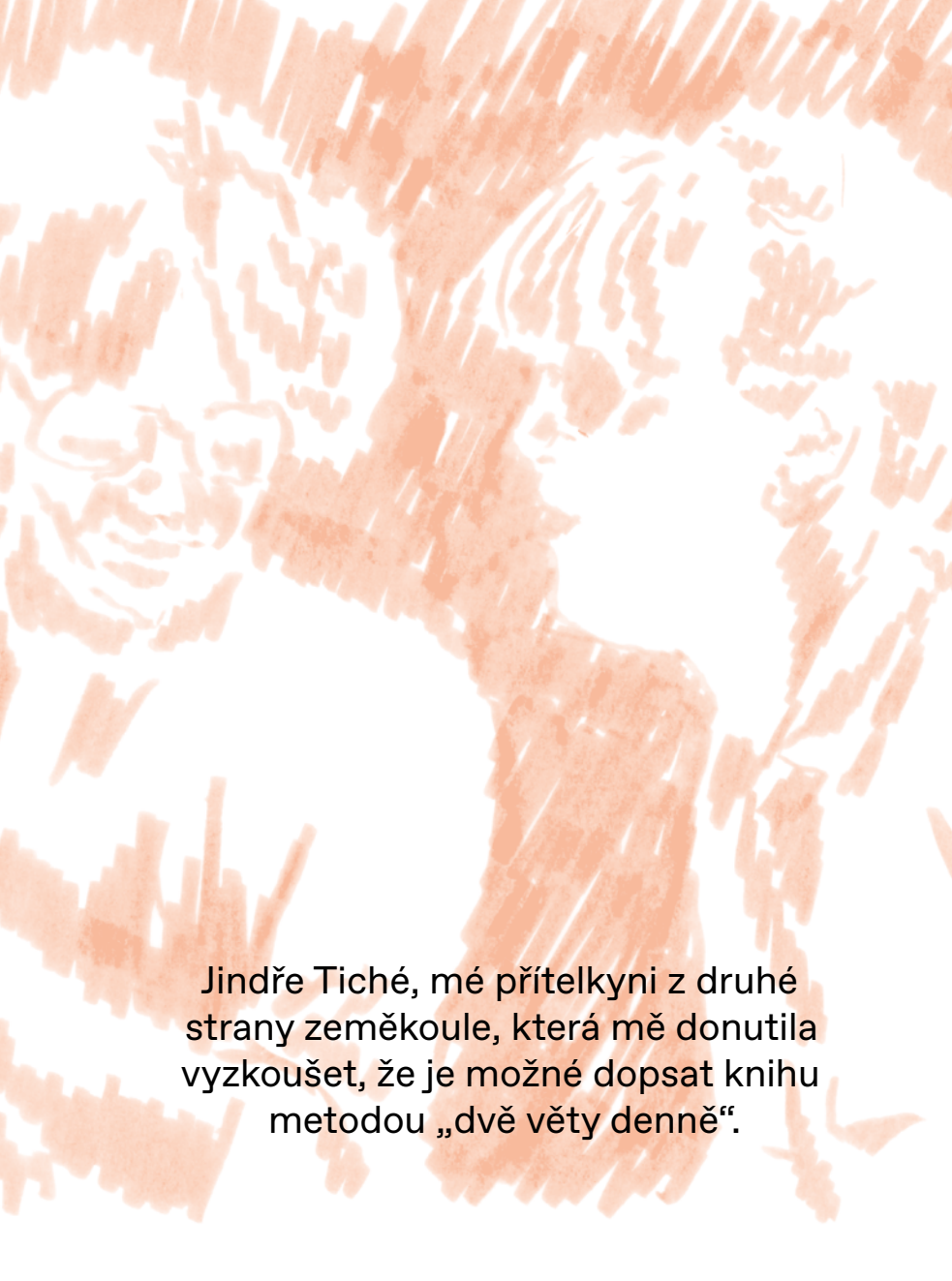
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2399-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2400-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2401-3 (MobiPocket)

Jindře Tiché, mé přítelkyni z druhé
strany zeměkoule, která mě donutila
vyzkoušet, že je možné dopsat knihu
metodou „dvě věty denně“.

Byzantské Vánoce

(leden)

S kočárkem jí pomohl do lodi náhodný spolucestující s kufříkem a v černém kabátě. Nebe bylo toho dne růžové a žluté jako od Antonína Kosárka, nad říčním ramenem poletovali a kroužili raci. Spouštěli se střemhlav k hladině a zase vyráželi vzhůru, jejich bílé siluety se rýsovaly proti barvící se obloze i tmavému masivu zalesněného svahu a skal. Tráva u břehu byla pokrytá jinovatkou. Natálie schovala průkazku MHD, odpoutala holčičku z autosedačky připevněné na

podvozek golfových holí a posadila si ji na klín, aby viděla na vodu.

„Podívej, kačenky!“

Dítě jí sedělo na klíně jako pěna, ručkou v rukavici se chytlo tyče, na které visel s nepřírozenou samozřejmostí žlutý strojek na označování jízdenek. Upíralo kulaté oči na dvojici kachen, které se pohupovaly na vlnách kousek od nich. Natálie zalitovala, že s sebou nevzala kus rohlíku.

Převozník měl podle všeho za sebou těžkou noc. V opuchlém obličejí mu zmoženě spočíval fantastický červený frňák, oči měl zapadlé a pohyby těžkopádné. Odvázal lano a hodil ho na před' lodi. Byli na palubě jen tři pasažéři, kravaták s kufříkem se posadil zády k nim a strčil zimou zčervenale ruce do kapes. Podívala se na boudičku, od které se právě začínali vzdalovat. Byl to domeček tak maličký, že v něm určitě nemohlo být místo pro postel. Převozník spal asi v tmavozelené maringotce, která stála na břehu poblíž mola. Ne asi, určitě, opravila se v duchu, z komína ještě teď stoupal slabý proužek dýmu. Kolik rumu musí člověk vypít, aby zapomněl, že slaví Hod Boží Vánoční sám v maringotce u řeky?

A kolik vína, připomněla si, by musela ona sama vypít na Štěpána ráno, aby zapomněla, že ty opravdové Vánoce pro ni budou až na Tři krále? Jenže Natálie stejně skoro nepije, protože ještě pořád kojí.

Na Tři krále jezdí *ona* — ta, o které se nemluví — za rodiči do Kremenčuku. Vlastně díky tomu slavili se Sebastianem chtě nechtě Vánoce podle východního ritu, společně s Rusy, Bulhary, Ukrajinci a Srby. Popové budou kdesi máchat kadidelnicí, uklánět se před ikonostasem a naříkavě zpívat, zatímco jim místo ikon bude na zdi viset hotelový barvotisk, protože Natálie odmítla strávit byť jednu jedinou noc u Sebastiana. U *nich*. Jedna návštěva jí stačila. Každý detail — župan, kartáč v koupelně, lak na nehty na polici v obýváku — jí připomínal, že je vetřelec na cizím panství, že je *ta druhá*, zaklínání se formálním sňatkem jí nepomohlo. To radši sebeanonymnější hotel. Budou to jejich byzantské Vánoce. Vánoce na jednu noc. Ach, jak by byla šťastná se Sebastianem třeba v maringotce! Ona, on a malá. Stačilo by místo pro postel, postýlku, stůl a skříň. A jeden vaříč. Přikládal by do kamínek, těch s krbovými dvířky, přes která jsou vidět hořící polena.

Přitáhla dítě blíž k sobě, upravila jednu ruka-
vičku, která se holčičce už skoro svezla. Od říční hladiny
táhl chlad. Převozník seděl na zádi, motor lodi pokašlával
a čoudil, všimla si, že muž má pod kabátem pruhovaný
svetr s vyšitou jmenovkou ŠTĚPÁN FELIX, námořník.
Štěpán, napadlo ji, tak to má dnes svátek! Felix znamená
latinsky šťastný, ale jeho nositel moc šťastně nevypadal.
Podívala se muži do obličeje a zkusila se na něj usmát.

Blížili se ke druhému břehu. Vltava byla uprostřed hnědošedá, raci křičeli, tekla tu trochu silnější proud. Natálie si všimla, že kousek od nich se na hladině pohupuje vyhozený prezervativ, a s odporem se odvrátila.

Šťedrý den slavila s tátou. Malou měl moc rád. Bylo vidět, jak ho dítě baví, jak omládne, když si s holčičkou povídá. Ale o Sebastianovi nechtěl ani slyšet. Pro něj to byl zbabělec, který si nejdřív užil a posléze nevyvodil patřičné důsledky. Natálie to otci vysvětlovala snad stokrát. „Takhle by ji vyhostili, tati. Posílá peníze celé rodině, nemohla by tu legálně pracovat. Víš, jaká je tam bída?“ Oksana potřebovala ještě rok a půl manželství, aby definitivně získala české občanství. Natálie se někdy bála ptát, co bude pak. Přesvědčovala otce i sebe samu. „Ale vždyť mi dává peníze. A k malé se přiznal. Má ji rád! On je hodnej, tati. Někdy až moc hodnej, víš... Nechci ho tlačit do něčeho, co ho pak bude užírat.“

„To spíš *ty* jsi až moc hodná, sakra,“ řekl otec. „Měl jsem tě víc učit, aby sis šla za svým. Nevychoval jsem tě pro to, aby ses nakonec protloukala sama s děckem!“

Vždyť ty jsi úplně stejnej, tati, odpovídala mu neslyšně Natálie. Taky nakonec z ohledů každému uhneš. Taky si nikdy nepostěžuješ. Ale nikdy to neřekla nahlas.

Ale někdy se přece jen v duchu bouřila a litovala. A brečela.

Když na ni přišly pár dní před termínem porodní bolesti a ona Sebastianovi psala, jestli přijede do po-

rodnice, jak slíbil a jak měli domluveno a zaplacené. A on, ač si zoufal, jí to musel odmítnout, protože ona si dva dny předtím zlomila nohu a nedošla si sama ani na záchod.

Když miminko v noci dlouhé hodiny plakalo a Natálie byla jediná, kdo s ním musel bdít a uspávat ho... nekonečné kojení a přebalování...

Když šla s kamarádkami na kávu a pro ně si vpoledvečer přijížděli manželé, naložili je i s kočárky do aut a odjížděli do svých společných domovů, zatímco ona šla sama na tramvaj.

Když malá řekla první slovo, a to slovo bylo „deda“. V takových chvílích pochybovala, jestli všichni ti našepťávači nemají pravdu a ona není jen důvěřivá a pitomá. Slaví Vánoce na Tři krále a harcuje se, jako dnes, bůhvíkam kvůli hodině dvěma stráveným v autě, kdy se tak maximálně políbí a obejmou a on si chvilku pohraje s malou. Třeba to Sebastianovi takhle vyhovuje. Třeba už to nikdy jiné nebude.

Přívoz přirazil k molu. Rychle usazovala holčičku zpátky do kočárku. Kravaták s černým kufříkem na ni během cesty asi zapomněl, protože vystoupil, aniž se ohlédl, a kráčel se skloněnou hlavou po schodech nahoru na příbřežní cestu. Natálie zůstala s kočárem v lodi sama. Už zase sama! Převozník stál na molu a lanem přidržoval přívoz na místě. „Tak pojďte, krasavice,“ zachrčel a natáhl

ruku k rukojeti kočárku. Společně ho přenesli přes bok lodi. Zblízka z něho opravdu táhl alkohol. Natálie zčistajasna pocítila hlubokou sounáležitost s tímhle mužem, jemuž dělaly společnost jen kachny, labutě a plovoucí kondomy, s tímhle opuštěným spitarem, který nejspíš neměl nikoho a nic než hrdý nápis *námořník* na sepraném svetru. Sáhla pod kočárek, kde měla svazek chvojí ozdobený doma pečenými perníčky. Vezla jej pro Sebastianu, jako dárek, i když věděla, že si ho stejně asi nenechá a někde po cestě domů kytici nejspíš položí na cizí okenní parapet.

„Všechno nejlepší k svátku,“ řekla a podala překvapenému převozníkovi kytici vonící skořicí, hřebíčkem a jedlí. „Máte dneska svátek, nebo ne?“ ukázala na vyšitou jmenovku.

„Mám! Už dlouho mi nikdo nepopřál. A ještě k tomu prezent...?“ řekl muž rozpačitě a usmál se. Měl podivuhodně bílé zuby. Možná už nebyly pravé. Pomohl Natálii s kočárkem až nahoru na cestičku. Sbíhal pak po schodech dolů k lodi, na druhém břehu už se červenaly malé postavičky čekajících cestujících.

Zahlédla Sebastianovo auto, které právě v tu chvíli zastavilo u rozpadlého cihlového domku nad strání, i jeho siluetu za volantem. V návalu náhlého vzdoru se otočila a ještě jednou se na námořníka zářivě a dlouze usmála. „Udělej pánovi pápá!“ řekla holčičce. Malá seděla zaraženě a Natálie zamávala sama. „Děkuju, mladá

paní!“ zakřičel převozník, který už seděl v lodi a odrážel od břehu. A pozdvihl do vzduchu jedlovou kyticí.

Mladá paní. Ne, on není šťastný Štěpán a ona nikdy nebude mladá paní. Bude tu jen pro hezké chvíle, pro ukradené vteřiny. Přemohla hořkost, hrdě zdvihla hlavu a přinutila se usmát.

Sebastian sledoval obě dvě z auta. Byl rád, že se Natálie usmívá, i když ho hryzlo, že to nestihl dřív a že jí musel s kočárkem pomáhat cizí chlap. Kupovali ho spolu v nákupním centru, schválně tehdy vymýšleli variantu s přidělanou autosedačkou, aby je mohl obě vozit v autě. Malá z ní už ale skoro vyrostla. Díval se na ně, jak se blíží, a radost, s níž na obě čekal, se proměnila ve známou bolest. Ovládl a pokrotil ten pocit bláhové žárlivosti a lítosti, že Natálie s ní může být pořád — a on ne; ale tichá skrytá bolest ho provázela skoro bez přestání, bolest, co všechno nemůže: slyšet v noci teplý miminkovský dech, cítit roztomilé šmátrající ručky ve vousech, pozorovat pokroky, které každý den dělá. Který chytrák řekl, že otcové si nacházejí cestu k dětem až od dvou let dál? Sledoval, jak Natálie holčičce upravuje čepičku a pak kráčí za kočárkem, ve kterém sedělo dítě, které bylo jeho, ale nemohl z něj mít skoro nic, nemohl ho chovat ani krmit, neslyšel jeho první zaplakání ani první slůvko.

Seděl v autě na vyhříváném sedadle z béžové kůže a připadal si jako Jób na hromadě popela.

Zavřete oči a myslete na Anglii

(únor)

Rebeka odcházela z práce s náladou na bodu mrazu. Šéfredaktorka jí před ostatními hodila na hlavu článek o mladých úspěšných influencerkách, prý je zajímavý, a dvě ze zmíněných celebritek dokonce označila za naprosté krávy. Rebeka popravdě považovala všechny dosud poznané mladé influencerky za krávy, což bylo jistě generálně nespravedlivé, ale měla na průzkum jen omezený čas a šéfredaktorčin výstup ji urazil a téměř rozplakal. Což by bylo pochopitelné každému, kdo by uvážil,

kolika hodinami holčičích keců, účesů, třpytek na tváře, topíků, bojfrendů, ale také amatérských politologicko-klimatických prohlášení se musela prokousat, než do článku našla tři aspoň trochu přijatelné adeptky. „Kdo si odsouhlasil tohle téma, co?!“ hádala se s nepřítomnou šéfovou ještě v autě, když popojížděla v hustém podvečerním pražském provozu. Venku padal mokrý sníh a na silnici se okamžitě měnil v pochmurnou břečku.

Ještě že teď má ty manželky, povzdychla si Rebeka úlevně. To bude rozhodně mnohem poučnější než příspěvky o oteplování planety, veganských těstovinách, vlasech a krémových očních stínech, které vypadají *jakože opravdu hodně sexy*.

Rebeka byla vlastně konzervativní hospodyňka. A po čtyřech letech v redakci lifestyleového časopisu pro ženy v „nejlepším věku“, rozuměj středním, začínala vážně přemýšlet o tom, že s prací sekne a bude mít s Ríšou miminko. Richard byl o pět let starší než ona, bylo mu jednatřicet a Rebeka věděla, že po dětech už nějakou dobu tiše touží. Nechtěl na ni ale tlačit. Měl za sebou jedno krátké nepovedené manželství, které podle svých slov zničil sám svou nezodpovědností. A ačkoli na gymnáziu, kde učil češtinu a latinu, byl proslulý jako břitký hláškař a vtipálek, v soukromí býval ostýchavý, jako většina Raků byl vskrytu duše romantik a zázemí a rodina pro něj hodně znamenaly. Dokázal Rebeku kdykoli

rozesmát a dělal to rád. Byli spolu skoro tři roky, z toho osm měsíců spolu bydleli, a i když občas míval krátká období mrzutosti, Rebeku často napadalo, že si ho nezaslouží. Tiše obdivovala, že přes množství zájmů, které měl, stavěl zásadně na první místo ji. Lámala si hlavu, co mu letos dá k svatému Valentýnu, vždycky vymýšlela malé, láskyplně vybírané drobnosti, dárky s příběhem. Koupit něco z toho, co předtím pracně našla do tematického článku *Valentýnské tipy pro něj*, by považovala za chucpe. Přemýšlela nad dárkem tak urputně, že ji řidič za ní musel probrat zatroubením, na semaforu už zase naskakovala oranžová a Rebeka projela křižovatkou taktak.

Ještě před Valentýnem, tím hezkým a soukromým, ji ovšem čekala uzávěrka valentýnského únorového čísla. Rebeka si do rubriky SEX A INTIMITA prosadila téma s názvem *Lásky, které vydržely*. Kromě článku o nadprůměrně dlouhých vztazích slavných herců, sportovců a politiků mělo téma obsahovat rozhovor s několika „obyčejnými“ ženami, které byly vdané (případně partnersky žily) s jedním a týmž mužem alespoň patnáct let, což Rebeka považovala za dostatečně průkaznou přítomnost lásky. Patnáct let, myslela si, jaképak to bude se mnou a Richardem za patnáct let? Toužila po tom pocitu letité důvěry a stálosti — a zároveň se bála, že se jí to nemůže podařit. Řada jejích starších kamarádek a známých

se kolem čtyřicítky rozvedla a její vlastní rodiče spolu vydrželi právě tři roky, které potřebovali k Rebečinu zplodení. Mamince v té době bylo už šestatřicet a otec si nedlouho po jejím narození našel mladší ženu. Matka jí později lakonicky jako důvod k rozvodu uváděla „ne-shody v posteli“. Víc to komentovat nehodlala a Rebeka se ostýchala vyptávat se na podrobnosti. Že byla ovšem „postel“ úhelným kamenem stability vztahu, o tom ji ro-dinná historie poučila nevývratně.

Háček s rozhovorem byl v tom, že u únorového čísla se tak nějak počítalo s hovory o sexu a intimitě víc než v jiných měsících (a že i tam jich bylo dost). Napří-mo řečeno, měl to být otevřený článek o sexu v dlouho-dobých vztazích. To silně ztížilo přesvědčování adeptek k rozhovoru, protože ať je doba sebeuvolněnější, roze-bírat svůj intimní život do časopisu, byť pod změněným jménem, se chtělo málokteré. Nakonec našla jen tři, kte-ré byly ochotné vést s ní „otevřený rozhovor“. Byly to převážně známé jejích kamarádek, dvě se spolu dobře znaly a všechny byly vdané mezi patnácti a sedmnácti lety. Rebece to připadalo jako famózní úspěch. Z důvodu nastolení důvěry a uvolněné atmosféry zamluvila stůl v kavárně, která měla oddělený zadní trakt, takže při rozhovoru mohly mít relativní soukromí. Kavárna byla oblíbená zejména ženskou částí populace, dělali tu speciální raw zákusky a vynalézavě zdobené vegetariánské chlebičky, a hlavně tu nalévali skvělý lehoučký červený

malbec. Rebeka zaparkovala auto před domem, nahoře se převlékla do pohodlných džínů, dala Richardovi, který doma přepisoval scénář ochotnické hry, trochu roztrěsenou pusou a tramvají dojela až ke kavárně. Ona si malbec rozhodně bude muset dát taky.

Přišla přesně načas, manželky číslo jedna a dvě — Judita s Ivanou — už seděly u stolku: a zrovna si ťukaly panáčkem becherovky. Třetí manželka dorazila právě ve chvíli, kdy si Rebeka u servírky objednávala víno.

„Strašně se omlouvám,“ hlesla udýchaně. „Ještě jsem uspávala malýho. Já jsem Soňa,“ řekla a s ohleduplnými rozpaky se točila okolo, patrně aby někoho vynecháním očního kontaktu neznervóznila.

„Já jsem ta, co to celé spáchala,“ usmála se na ni Rebeka a podávala jí ruku. „Vůbec se neomlouvejte!“

„Tak šup k nám!“ řekla srdečně Ivana a odsunula svou kostnatou zadničku o kus dál po lavici. „A ještě jednu bechču tady pro kolegyni!“

Soňa becherovku odmítla, ještě kojila nejmladšího syna. Skleničku vína si ale dala. Rebeka tiše položila do prostřed stolku diktafon.

Nenucený hovor rychle odumřel.

Rebeka si odkašlala, nahlédla do svých skromných poznámek v zápisníku a povzbudivě se na ženy usmála. Bylo potřeba pár rozechřívacích otázek.

„Tak na začátek jsem se vlastně chtěla zeptat, jak jste se se svou láskou seznámily...?“

Judita se podívala na strop, Ivana s úsilím pokrčila nos a Soňa se nervózně napila vína.

„Popravdě, v hospodě,“ pravila odvázně Judita jako první a předvedla nádherné zuby v nesmělém úsměvu. „Ale od vidění jsme se znali už z průmky, ve čtvrtáku jsme pořád chodili někam na koncerty, pařit a tak... Ale pak jsme se pár let neviděli a já mezitím měla za svoboda holčičku... Jenže jsem byla taková nevyblbnutá, ono když máte dítě v osmnácti, doháníte to potom...“

Ivana začala chodit s kamarádem z chaty po vydařeném folkovém festivalu v Lipnici nad Sázavou a Soňa se se svým nastávajícím poznala na spolču mladých. „Vy jste tedy věřící...“ upřesnila si to Rebeka. Soňa přikývla. Výborně, pomyslela si Rebeka, aspoň to bude pestřejší.

„Po kolika letech jste se brali?“

Ivana po čtyřech, Judita po dvou (budoucí manžel řekl, že si chce dcerku osvojit, čímž Juditu odzbrojil) a Soňa po roce. „Ono u věřících je to tak běžnější, protože správně by spolu před svatbou neměli spát, víte...“ dodala ostýchavě. „A pro kluky je to teda poměrně těžký... tak se ten sňatek zas moc dlouho neodkládá...“

„A byla jste si po roce jistá, že je to ten pravý?“

Soňa přisvědčila. „Prostě to k tomu přirozeně dospělo...“

Ivana pošeptala Juditě do ucha: „Přirozeně k tomu dospělo přirození.“

„Ty jsi blbá,“ sykla Judita zpátky a kopla Ivanu pod stolem do nohy.

„Co jste na budoucím manželovi nejvíc oceňovaly?“

Zodpovědnost. Byla s ním sranda. Tak už jsem ho trochu znala.

„Všechny tři máte nadprůměrně dlouhé stabilní vztahy, tak jsem myslela, že byste mohly mít nějaký tip, zkušenost, nějakou osobní radu pro čtenářky, které se třeba bojí, že jim to nevyjde...“

„Nevdávat se!“ vybafla Ivana a rozesmála se. Rebeka udělala prosebný obličej.

„No tak jasně že potřebujete toleranci a trpělivost,“ opravila se Ivana a zašklebila se.

„Je to práce,“ podotkla Judita. „Je to práce jako každá jiná.“

„Práce?“ zopakovala tázavě Rebeka. „To nezní zrovna romanticky...“

„Na každém vztahu musíte přece pracovat,“ vysvětlila Judita důstojně. „Samo to nepůjde.“

Soňa si odkašlala. „Manželství je běh na dlouhou trať, tak se to říká, ne...? Jsou v něm různá období a krize a je důležité si nemyslet, že když to zrovna dře, bude to tak nutně napořád... Aspoň já v to doufám,“ dodala potichu.

Svatý Valentýne! Co z těchhle frází udělá za článek...? Rebeka bezmyšlenkovitě kreslila do svého zápisníku čím dál kosejší kosodélníky. „A když se zeptám

konkrétněji: Co podle vás právě ve vašem manželství způsobilo, že vám to funguje tak dlouho, že jste pořád jeden pro druhého přitažliví?“

Kolem stolku se rozhostilo mlčení. Venku za oknem stále padaly mokré chuchvalce sněhu.

Rebeka dost rychle přišla na to, že zahřívacích otázek měla připravených příliš málo. Zavolala servírku a ta přihopkala s dotazem, zda si dají ještě další víno.

Daly si všechny. Ivana navrhla, jestli si nebudou tykat. Všechny byly pro.

Třetí dobré rozhodnutí bylo vypnout na chvíli diktafon. Nálada u stolu se rychle zvedla. Chvíli hovořily o něčem jiném, Ivana objednala další becherovky. Všechny pomalu rozvazovaly.

„Já vím, že je to těžký téma,“ řekla Rebeka. „Ale jsem přesvědčená, že vy tři musíte mít nějaké osobní kouzlo, když vám vztahy tak dlouho vydržely. A nebudeme si nic namlouvat, sex z toho vynechat asi nejde, že...“

„Ne,“ pravila odevzdaně Soňa, „nejde.“

„Jestli to myslíš tak, že je to nejčastější předmět konfliktů, tak to každopádně,“ ušklíbla se Ivana.

„Osobní kouzlo,“ zopakovala s trpkým pousmáním Judita. „Mě by fakt zajímalo, kde mám to osobní kouzlo vzít, potom co po práci do osmi štrachám v kuchyni, do devíti se vztekám s dětma kvůli úkolům a bordelu v pokoji a v deset myju hajzl, protože pánové

si prostě nedovedou sednout a necintat, kam je napadne.“

Slovo *hajzl* u decentního kavárenského stolku přímo zazvonilo. Au, zakňučela v duchu autorka článku *Lásky, které vydržely*.

„Moc uklízíš, říkám ti to furt!“ drcla do ní Ivana.

„Nepochybně jste to kouzlo měly, máte! Možná že je jen někde zapadlé!“ řekla Rebeka s trochu nuceným optimismem.

„Vidíš to?“ řekla Ivana Juditě. „Moc uklízíš a vymetla sis kouzlo!“

Judita se nezasmlála.

Manželky jedna, dvě a tři chvíli usrkávaly vína. Hleděly někam do prázdna, jako by v plejádě ulétlých týdnů a roků hledaly ztracené kouzlo.

„Můj muž mě po svatbě úplně... zbožňoval,“ pronesla pak nesměle Soňa. „Byl nadšenej jak malej chlapecek, co mu konečně dovolili jíst čokoládu. A mně to vlastně už tenkrát trochu děsilo, jak to prožívá... protože jsem si říkala: takhle ale přece pořád vypadat nemůžu. A teď se na mě podívejte. Po třetím porodu si připadám tak neatraktivní, že nechápu, že to Vojtovi nevadí...“

Rebeka zavrtěla hlavou: „Tak to je přece hezký, že mu to nevadí, ne?“

„No...“ kuňkla Soňa.

„Co by mu mělo vadit!“ vyjela Judita. „Copak to nejsou taky jeho děti?“

„Hele, Soňo, nezlob se, že se ptám,“ řekla Ivana, „ale pro *tebe* to nebylo těžký s ním před svatbou nespát?“

Soňa se chvíli rozmýšlela. „No, my jsme to měli asi takový netypický... Já jsem totiž teda nebyla panna, než jsem ho poznala...“

„Na tom není v jednadvacátém století nic netypického,“ ušklíbla se Judita.

„Měla jsem nějaký nevěřící kluky... a... tak víte, jak to chodilo. Jenže mě to vlastně... jak to říct... nebavilo.“

„Nebavilo?“ rozesmála se Ivana. „Už tenkrát?“

Rebeka se vmísila do hovoru. „Proč říkáš už *tenkrát*?“

„Nic nic!“ mávala rukou Ivana. „Jako bych nic neřekla!“

„Ty jsi blbá,“ zasmála se potichu Judita.

„No a jeho...?“ pobídla Soňu maličko ostýchavě Rebeka.

„No, jeho to právě bavilo až moc. My jsme byli tak trochu oběť falešných představ o tom druhém,“ řekla Soňa a teď se usmála i ona. „Já si říkala: zaplaťpánbůh, konečně křesťan, co mě nebude otravovat se sexem, protože nesmí — a on si zas říkal: no tak už je trochu zkažená, ale zase to bude určitě sexuální tygřice!“

Tři posluchačky u stolu vyprskly.

„Co mě nebude otravovat se sexem!“ vyjekla Ivana a rozchechtala se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Konec sezóny na koupališti Úštěk. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.